

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
COVALENCO Elena
MORARU Petru

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Roman Zadoinov în numele inculpatului Voloc Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 01 iulie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

VOLOC Sergiu Ion, *născut la 12 martie 1983, originar și domiciliat în r-nul Strășeni, s. Tătărești.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *15.04.2014 – 01.07.2015;*

Instanța de apel: *12.07.2015 – 21.09.2015;*

Instanța de recurs: *19.11.2015 – 26.01.2016.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 01 iulie 2015, Voloc S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată pe un termen de probă de 4 ani.

2. Pentru a se pronunța astfel, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Voloc S., la 07 martie 2014, aproximativ pe la ora 13.00, aflându-se în incinta sediului Curții Supreme de Justiție de pe str. Petru Rareș 18 din mun. Chișinău, manifestând un comportament inadecvat, a încălcat grosolan ordinea publică, acțiuni intenționate, exprimate prin strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate și amenințarea angajaților instituției și altor persoane aflate în imediata apropiere cu aplicarea violenței fizice, existând pericolul real al realizării acestor acțiuni violente, precum și, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, după care urcând la etajul trei, în mod intenționat a deteriorat cu

pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuând realizarea intenției sale infracționale.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, huliganismul, adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței, de opunere de rezistență violentă reprezentanților autorităților, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocata Gașiței V., care acționând în numele inculpatului, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit căreia Voloc S. să fie achitat de cele imputate și, totodată, să fie casate încheierile emise pe cauza dată, prin care au fost respinse demersurile inculpatului.

De asemenea, apelanta a mai solicitat constatarea lipsei unui proces echitabil și contradictoriu și violarea art. 8 CEDO în privința inculpatului.

În motivarea cererii de apel s-a indicat că, în cadrul examinării cauzei nu a fost niciodată cercetată proba CD-DVD-R, înregistrările video și audio privind modul în care a acționat inculpatul în incinta Curții Supreme de Justiție și instanța de fond nu a descris pe deplin declarațiile martorului acuzării Sclifos V., omițând unele aspecte importante relatate de ultima cu privire la învinuirea incriminată lui Voloc S. Totodată, s-a menționat că instanța de fond a ignorat declarațiile inculpatului, care a menționat că el a intrat liber în sediul Curții Supreme de Justiție, nimeni nu i-a interzis accesul la etajul trei, a bătut la ușa unei săli unde era o masa de sărbătoare, de unde a ieșit o domnișoară și l-a umilit.

În continuare, apelanta a mai specificat că inculpatul a fost condamnat de prima instanță în baza unor presupuneri, ceea ce contravine exigențelor legale, iar la baza sentinței de condamnare au fost puse probe, care nu au fost examinate nemijlocit în instanță.

Mai mult, s-a remarcat și faptul că, martorii acuzării sunt angajații Curții Supreme de Justiție și sunt persoane cointeresate în cauza penală dată. Instanța greșit a respins demersul părții apărării privind dispunerea efectuării testului ADN și expertizei ușilor deteriorate, pentru a stabili dacă în petele de pe uși este sângele inculpatului. Or, în aceste împrejurări, avocatul a enunțat că, inculpatul a fost privat de dreptul la un proces echitabil și contradictoriu.

Totodată, s-a indicat că prima instanță greșit a individualizat pedeapsa aplicată lui Voloc S., stabilindu-i neîntemeiat inculpatului cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea articolului ce i se incriminează prin rechizitoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2015, apelul declarat de avocata Gașiței V. în numele inculpatului, a fost respins, ca nefondat, iar sentința contestată menținută fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coroborare cu

materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelul declarat de avocata Gașiței V. este nefondat și urmează a fi respins, pentru argumentele ce urmează.

Astfel, instanța de apel a considerat că, prima instanță a cercetat în modul stabilit de lege probele prezentate, analizându-le în ansamblu, și a adoptat o sentință corectă, întemeiată și legală, prin care l-a recunoscut pe Voloc S. vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Referitor la argumentul apelantei privind încălcarea de către prima instanță a dreptului lui Voloc S. la un proces echitabil, instanța de apel a specificat că acesta nu poate fi reținut, deoarece instanța de fond corect a apreciat critic demersul apărării în ceea ce vizează excluderea ca probe a înregistrărilor audio și video, fotografiei inculpatului, tifonului prezentat de partea acuzării, or conform art. 94 Cod de procedură penală legiuitorul a stabilit lista exhaustivă a datelor neadmise ca probe și aceste probe nu cad sub incidența normei date.

În aceeași ordine de idei, s-a menționat că instanța de fond corect a statuat că profunzimea deteriorărilor ușilor și stabilirea AND-ului la tifonul de sînge anexat la dosar nu este un element obligatoriu al componenței de infracțiune prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, prin urmare acestea nu sunt pertinente. Or, învinuirea înaintată nu a fost bazată anume pe deteriorarea ușilor, ci pe acțiunile huliganice ale inculpatului, realizate de ultimul prin: strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate, amenințarea angajaților Curții Supreme de Justiție și a altor persoane aflate în imediata apropiere, cu aplicarea violenței fizice.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, partea apărării nu a demonstrat că aceste probe ar influența asupra calificării acțiunilor lui Voloc S., iar refuzul de a le administra nu a prejudiciat în nici un mod inculpatul.

În concluzie, instanța de apel a menționat că, argumentele apărării privind încălcarea dreptului lui Voloc S. la un proces echitabil și contradictoriu, a art. 8 CEDO în coroborare cu art. 4 Protocolul 7 CEDO, nu pot fi reținute și poartă un caracter declarativ, nefiind în nici un mod probate.

În același timp, argumentele apărării privind ignorarea de către instanța de fond a declarațiilor inculpatului precum că el a intrat liber, nimeni nu i-a interzis, a bătut la ușa unei săli unde era o masa de sărbătoare, de unde a ieșit o domnișoară și l-a umilit că nu are dreptul să între și faptul că Voloc S. a fost condamnat în baza unor presupuneri, au fost considerate lipsite de suport probant și legal, fiind apreciate de instanța de apel drept o poziție de apărare.

6. Avocatul Zadoinov R. nefiind de acord cu decizia instanței de apel a contestat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatul să fie achitat.

În motivarea recursului declarat, avocatul indică că, în cadrul examinării cauzei nu a fost niciodată cercetată proba CD-DVD-R, adică înregistrările video și audio privind modul în care a acționat Voloc S. în incinta Curții Supreme de Justiție la 07 martie 2014, iar prima instanță a demonstrat lipsă de independență și imparțialitate, prin faptul că în

sentință nu a indicat declarațiile depline ale martorului Scrifos V., avînd în vedere că declarațiile acestui martor sunt importante.

În același context recurentul mai invocă că martorii acuzării sunt angajați ai Curții Supreme de Justiție, respectiv acestea sunt persoane cointeresate în cauza dată, iar prima instanță a respins nefondat demersurile apărării, prin care fapt inculpatului i-a fost violat dreptul la un proces echitabil.

Avocatul inculpatului critică decizia instanței de apel și în partea stabilirii pedepsei, menționînd că lui Voloc S. i s-a stabilit cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea art. 287 alin. (1) Cod penal, luînd în considerație antecedentele penale nestinse ale inculpatului, și greșit au constatat ca fiind circumstanța agravantă, faptul că inculpatul nu s-a căit și nu a conștientizat caracterul ilegal al acțiunilor sale.

De asemenea, recurentul menționează că instanța de apel nu a examinat cauza penală potrivit exigențelor stipulate de art. 6 CEDO, adică inculpatul a fost în imposibilitate să demonstreze poziția sa, deoarece toate demersurile înaintate de acesta, prin intermediul apărătorului, au fost respinse.

Tot aici, s-a specificat că instanța greșit a apreciat că demersul apărării cu privire la efectuarea testului ADN și expertiza ușilor nu este esențial pentru cauză, or doar așa apărarea putea să verifice dacă martorii spun adevărul și dacă într-adevăr pe tifonul anexat la materialele cazului de acuzare este sînge, și dacă acesta este al inculpatului.

Mai mult, potrivit textului recursului ordinar declarat se critică și faptul că instanța a îngădit inculpatului dreptul la un proces contradictoriu, ori inculpatul de sine stătător nu putea să obțină înregistrarea video de la CSJ din ziua de 07.03.2015, iar prin această înregistrare apărarea a dorit să verifice la fel declarațiile martorilor, să vadă dacă într-adevăr inculpatul a lovit cu picioarele în uși și le-a deteriorat, dacă el este cel ce numea cu cuvinte necenzurate și dacă a avut loc vreun conflict, era important de văzut cum a început conflictul și cine era provocatorul conflictului, ori poate totuși prin înregistrarea din cadrul CSJ se demonstra versiunea inculpatului că el a fost provocat de angajata CSJ, care a realizat că Voloc S. ia văzut în sala de festivități consumînd băuturi spirtoase.

Titularul dreptului de recurs mai susține că instanțele eronat au reținut în sarcina inculpatului ca circumstanță agravantă, faptul că acesta s-a folosit de dreptul său de a nu da declarații, concluzionînd că Voloc S. nu s-a căit de cele săvîrșite și nu a conștientizat caracterul ilegal al acțiunilor sale. Or, faptul că inculpatul s-a folosit de drepturile sale procesuale nu i se pot imputa acestuia, pentru a-i agrava situația și a-i stabili o pedeapsă mai aspră.

Prin urmare, recurentul susține că instanța de apel eronat a aplicat legea procesuală, nu a examinat nici o probă în cadrul ședințelor de judecată, încălcînd principiul contradictorialității și cel al prezumției nevinovăției.

În drept, titularul dreptului de recurs își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 Cod de procedură penală și pe art. 6 CEDO.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Zadoinov R. în numele inculpatului menționînd că recursul urmează a fi declarat

inadmisibil, întrucît recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în cele stipulate exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Judecînd recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a sentinței și deciziei instanței de apel și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Voloc S. în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta comisă de acesta constituie o contravenție, iar pentru a dispune astfel instanța de recurs a rezultat din următoarele circumstanțe de drept și de fapt.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărîrii atacate și cu dispunerea încetării procesului penal.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Totodată, se amintește că, în conformitate cu cele stipulate în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Relevant cauzei este și faptul că o persoană poate fi supusă răspunderii **penale** dacă în acțiunile acesteia sunt constatate toate cele patru elemente obligatorii ale unei infracțiuni: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul, latura subiectivă și fapta comisă de aceasta este pasibilă răspunderii penale.

Instanța de recurs constată că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze de către instanțele ierarhic inferioare, iar erorile admise urmează a fi corectate în ordinea procedurii de recurs, prin casarea hotărîrilor atacate.

Prin urmare, analizînd textul recursului ordinar declarat de avocatul Zadoinov R. în numele inculpatului Voloc S., Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia nu invocă expres nici un temei din cele stipulate în alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, dar critică decizia instanței de apel din punct de vedere al chestiunii de apreciere a probelor, menționînd că instanțele ierarhic inferioare au încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil și contradictoriu, de altfel erorile respective se circumscriu în pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Totodată, avînd în vedere multitudinea alegațiilor formulate de recurent în cererea sa, Colegiul penal lărgit se va expune mai întîi asupra respingerii unor capete de cerere, pe care le consideră ca fiind invocate vădit neîntemeiat, după care va releva care sunt

motivele de adoptare a soluției de încetare a procesului penal în privința lui Voloc S. în baza art. 287 alin. (1) Cod penal.

Așadar, în această ordine de idei, pornind de la criticele recurentului privitor la faptul că instanțele de fond în cadrul examinării cauzei penale în privința lui Voloc S. nu au cercetat proba CD-DVD-R - înregistrarea video privind modul în care inculpatul a acționat în incinta Curții Supreme de Justiție la data de 07 martie 2014, Colegiul notează că afirmațiile respective nu corespund actelor din dosar.

Or, contrar celor susținute de recurent, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de fond din data de 19.04.2015, la care au fost prezenți inculpatul Voloc S. și avocata acestuia Gașițoi V., se constată că instanța a vizualizat proba cu CD anexată la materialele cauzei, iar apărătorul a specificat că nu este clar mijlocul cum a fost obținută această probă și nu este clar cine sunt persoanele care se aud în înregistrare, astfel solicitând excluderea ei. (f.d. 180-181)

După care, potrivit textului sentinței, se constată că instanța de fond a specificat că: *„Demersul părții apărării în ceea ce vizează excluderea ca probe a înregistrărilor video, ... instanța îl apreciază critic. Or, art. 94 Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă a datelor neadmise ca probe și probele prezentate de partea acuzării – înregistrările video, fotografia inculpatului, tiftonul nu cad sub incidența acestei norme legale.”*

Respectiv, nu pot fi reținute criticele recurentului, în această parte, întrucât nu corespund actelor cauzei, fiind vădit neîntemeiat invocate de avocatul R. Zadoinov, or instanța a cercetat proba respectivă conform rigorilor legii și s-a expus asupra alegațiilor apărătorului privitor la excluderea ei.

De asemenea, titularul dreptului de recurs mai susține că instanțele nu au motivat corespunzător respingerea demersurilor înaintate de partea apărării privitor la efectuarea testului ADN și expertiza ușilor deteriorate din cadrul Curții Supreme de Justiție, însă în opinia Colegiului penal lărgit instanțele corect au respins și acest demers apreciind că pentru dovedirea elementelor de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace probatorii.

Prin urmare, nu pot fi reținute alegațiile apărătorului privind lipsa de imparțialitate și independență a instanțelor atunci când s-au expus asupra acestor demersuri, precum și nemotivarea respingerii lor. Or, instanțele au formulat niște concluzii relevante cauzei, care oferă un răspuns argumentat asupra chestiunilor date.

Cu privire la criticele precum că organul de urmărire penală și instanțele i-au îngădit dreptul inculpatului la apărare, prin respingerea demersului de a fi ridicate înregistrările video de la Curtea Supremă de Justiție din data de 07 martie 2014, de la orele 6.00 pînă la 21.00, instanța de recurs consideră că corect acest demers a fost respins, dat fiind că, așa cum de altfel este specificat și în ordonanța procurorului I. Brînza din 31 martie 2014: *„ridicarea repetată a înregistrărilor video din 07 martie 2014, fixate la etajul I și III al Curții Supreme de Justiție, în perioada orelor 06.00 – 21.00 min., este o acțiune procesuală inoportună, deoarece infracțiunea a fost săvârșită între orele 12.30-13.30 min., fapt confirmat de toți participanții procesului, iar suportul electronic ridicat, pe care*

sunt fixate înregistrările video și audio, se conțin date suficiente privind perioada în care a acționat făptuitorul.” Totodată, reieșind din actele cauzei se conchide că instanțele au respins, din aceleași argumente, demersurile cu privire la ridicare înregistrărilor video de la Curtea Supremă, înaintate de apărătorul inculpatului.

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că, prin refuzul de ridicare a înregistrărilor video de la Curtea Supremă de Justiție din data de 07 martie 2014, de la orele 6.00-21.00, organele de resort nu i-au încălcat în nici un mod dreptul inculpatului la apărare, or formularea unui atare demers din partea apărătorului este lipsit de vreo motivare plauzibilă, avînd în vedere că acțiunile de huliganism incriminate lui Voloc S. au avut loc în jurul orei 13.00 min. Astfel, nefiind clar ce dorește concret partea apărării să obțină prin vizualizarea unei perioade atît de îndelungate a imaginilor video cu privire la desfășurarea unei zile de muncă obișnuite din cadrul Curții Supreme de Justiție, respectiv acestea au fost întemeiat respinse.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reiterează că instanțele de fond just au respins cererea dată, din motiv că proba nominalizată nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii din prezenta cauză.

În același context, în vederea respingerii argumentelor recurentului privitor la faptul că declarațiile martorilor acuzării, care sunt angajați ai Curții Supreme de Justiție și, în opinia recurentului, sunt persoane cointeresate în cauza dată, urmau a fi apreciate critic de instanțe, Colegiul penal lărgit amintește că potrivit legii procesual-penale martorul este persoana citată în această calitate de organul de urmărire penală sau de instanță, care posedă informații cu privire la circumstanțele care urmează să fie constatate în cauză. Respectiv, corect au fost atrași ca martori colaboratorii Curții Supreme de Justiție, avînd în vedere că în incinta acestei instituții s-au desfășurat acțiunile huliganice din data de 07 martie 2014 imputate lui Voloc S., iar persoanele atrase în această calitate, fie au participat nemijlocit la curmarea lor, sau se aflau în imediata apropiere cu locul desfășurării incidentului și cunosc anumite circumstanțe importante pentru soluționarea acestei cauze.

Pe de altă parte, cu privire la celelalte capete de cerere formulate de recurent instanța de recurs conchide că acestea sunt întemeiate, iar, la caz, a fost admisă eroarea de drept prevăzută în pct. 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, adică faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, or la baza statuării date s-a rezultat din următoarele considerațiuni.

În primul rînd, se relevă că potrivit rechizitoriului Voloc S. a fost învinuit de aceea că: „..... la 07 martie 2014, aproximativ pe la ora 13.00, aflîndu-se în incinta sediului Curții Supreme de Justiție, situat pe str. Petru Rareș 18 din mun. Chișinău, manifestînd un comportament inadecvat, a încălcat grosolan ordinea publică, acțiuni intenționate, exprimate prin strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate și amenințarea angajaților instituției și altor persoane aflate în imediata apropiere, cu aplicarea violenței fizice, existînd pericolul real al realizării acestor acțiuni violente, precum și, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, **după care urcînd la etajul trei, în mod intenționat a deteriorat cu pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuînd realizarea intenției sale**

infracționale.”

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, inculpatului i s-a incriminat săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, huliganismul, adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.*

Ținând seama de modul cum a fost formulată învinuirea expusă în textul rechizitoriului se poate constata că inculpatului Voloc S. i se incriminează câteva acțiuni efectuate în clădirea Curții Supreme de Justiție situată pe str. Petru Rareș 18, și anume:

- *a încălcat grosolan ordinea publică, prin strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate, amenințarea angajaților instituției și altor persoane aflate în imediata apropiere, cu aplicarea violenței fizice, existînd pericolul real al realizării acestor acțiuni violente, precum și, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită;*

- **după care** *urcînd la etajul trei, în mod intenționat a deteriorat cu pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuînd realizarea intenției sale infracționale.*

Din analiza textuală a celor expuse supra se înțelege că acțiunile huliganice imputabile lui Voloc S. s-au desfășurat în locuri diferite din incinta Curții Supreme de Justiție, și anume ultimul este învinuit de faptul că **pînă** a se urca la etajul trei: „... *a încălcat grosolan ordinea publică, prin strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate, amenințarea angajaților instituției și altor persoane aflate în imediata apropiere, cu aplicarea violenței fizice, existînd pericolul real al realizării acestor acțiuni violente, precum și, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită....*”, **după care** urcînd la etajul trei al aceleiași instituții: „*în mod intenționat a deteriorat cu pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuînd realizarea intenției sale infracționale.*”

Drept urmare, Colegiul penal lărgit menționează că instanțele inferioare adoptînd hotărîrea de condamnare în privința lui Voloc S. în baza art. 287 Cod penal, au constatat ca dovedită fapta imputabilă acestuia prin rechizitoriu.

Însă, verificînd subsidiar actele cauzei, instanța de recurs, constată că nu au fost prezentate probe precum că inculpatul a comis careva acțiuni huliganice în clădirea Curții Supreme de Justiție **pînă** a se ridica la etajul trei, adică cele care i-au fost incriminate prin actul de sesizare a instanței.

Mai mult, reieșind din probele prezentate de procuror și administrate de instanțele ierarhic inferioare se conchide că acțiunile de huliganism comise de Voloc S. au avut loc doar la etajul III a Curții Supreme de Justiție, pe cînd în rechizitoriu este clar menționat că la etajul respectiv inculpatul doar „*în mod intenționat a deteriorat cu pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuînd realizarea intenției sale infracționale.*”

Prin alte cuvinte, așa cum reiese din formularea textuală a învinuirii, precum și a faptei care a fost reținută de instanțele de fond, ca fiind dovedită, în coroborare cu probele administrate, Colegiul penal lărgit conchide că învinuirea înaintată inculpatului este

neclară, iar fapta reținută nu corespunde materialelor din dosar.

Prin urmare, instanța de recurs specifică că, contrar prevederilor art. 281 alin. (2) și art. 296 Cod de procedură penală, partea acuzării, în speța discutată, nu a adus învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume, că probele administrate demonstrează vinovăția lui Voloc S. de săvârșirea acțiunilor huliganice, care s-au desfășurat în locuri diferite în incinta Curții Supreme de Justiție. De altfel, nici în cadrul ședințelor de judecată a instanțelor de fond și de apel, procurorul nu a adus probe ce ar confirma prezența elementelor caracteristice infracțiunii incriminate.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art. 6 § 3 CEDO exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite dreptului de a fi informat despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, în vederea organizării unei apărări eficiente și rezultative pe cât este de posibil în circumstanțele cauzei și asupra faptei pentru care o persoană este acuzată. Or, rechizitoriul joacă un rol determinant în urmărirea penală, iar importanța acestuia se poate prezenta sub două perspective: pe de o parte acesta include detaliat fapta care urmează a se examina în instanța de judecată, pe de altă parte - persoana care urmează să răspundă pentru această faptă.

După care se relevă că, prin rechizitoriu persoana trimisă în judecată este oficial înștiințată, în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se incriminează. Mai mult, sub același aspect, art. 6 § 3 lit. a) din Convenția Europeană îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat cu privire la încadrarea juridică a faptelor, dar și cu privire la cauza acuzației, adică privitor la expunerea detaliată a faptelor materiale pentru care este acuzat și pe care se bazează acuzația (*cauza Pelissier și Sassi contra Franței nr. 2544/94 pct. 52-54, CEDO 1999-II*). Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 din Convenție.

În materia penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unei persoane constituie o condiție esențială a echității procedurii. Există o legătură între lit. a) și lit. b) de la art. 6 § 3 CEDO, iar dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului inculpatului de a-și pregăti o apărare eficientă pentru a răspunde coerent, prompt și adecvat acuzației înaintate.

În deplin acord cu cele enunțate supra, Colegiul penal lărgit reiterează că rechizitoriul, în sensul art. 297 Cod de procedură penală, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu.

Însă, în cauza deferită judecării reieșind din analiza textuală a rechizitoriului Colegiul penal lărgit constată că aceste exigențe legale nu au fost întocmai respectate, iar învinuirea înaintată lui Voloc S. este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate.

Prin urmare, procedându-se în asemenea mod, a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. Tot aici, sunt aplicabile și statuările din hotărîrea Curții Europene din 12.04.2011, cauza Adrian Constantin vs. România, unde Curtea a subliniat încă o dată despre, “... rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, ca act de acuzare, reamintind faptul că paragraful 3 al articolului 6 din Convenție recunoaște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale. Informarea precisă și completă reprezintă o condiție esențială pentru a se asigura echitatea procedurilor.”

Față de cele ce preced, instanța de recurs consideră că faptele incriminate inculpatului Voloc S. prin rechizitoriu, precum că ultimul în incinta Curții Supreme de Justiție **pînă** a se urca la etajul trei: „a încălcat grosolan ordinea publică, prin strigăte, numirea cu cuvinte necenzurate, amenințarea angajaților instituției și altor persoane aflate în imediata apropiere, cu aplicarea violenței fizice, existînd pericolul real al realizării acestor acțiuni violente, precum și, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită” urmează a fi excluse din învinuire, dat fiind că învinuirea în aceasta parte este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate, mai mult aceasta nu se confirmă prin careva probe prezentate de către procuror și administrate de instanțe.

În continuare, în partea ce ține de învinuirea înaintată inculpatului Voloc S. referitor la acțiunile comise de ultimul la etajul trei din incinta Curții Supreme de Justiție, Colegiul penal lărgit expune următoarele.

Conform rechizitoriului lui Voloc S. i se incriminează faptul că **după** ce ultimul s-a urcat la etajul trei din incinta Curții Supreme de Justiție „în mod intenționat a deteriorat cu pumnii mai multe uși ale judecătorilor, iar la somațiile de a înceta acțiunile sale huliganice, nu a reacționat, continuînd realizarea intenției sale infracționale.” Or, din învinuirea înaintată inculpatului reiese că acesta la etajul trei a instituției nominalizate a deteriorat cu pumnii mai multe uși și nu s-a conformat cerințelor de a înceta acțiunile sale infracționale.

Deteriorarea ușilor presupune cauzarea unui prejudiciu material, prin urmare acesta trebuia să fie evaluat, după care cuantumul prejudiciului estimat urma a fi incriminat prin actul de învinuire lui Voloc S., ceea ce în cauza deferită judecării nu s-a realizat.

Faptul că inculpatul nu s-a conformat cerințelor de a înceta acțiunile sale huliganice și nu a reacționat în nici un mod la somațiile angajaților Curții Supreme de Justiție, nu presupune și reținerea în acțiunile lui a infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal.

Or, opunerea de rezistență reprezentanților autorităților publice sau altor persoane care curmă actele huliganice trebuie să atingă gradul prejudiciabil specific infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal. Dacă opunerea de rezistență nu presupune aplicarea violenței sau amenințarea cu aplicarea violenței, atunci calificarea nu poate fi reținută conform art. 287 Cod penal.

Mai mult, tot aici se impune precizarea că, prin persoană care curmă actele huliganice trebuie de înțeles persoana care contracarează activ huliganismul, încercând să impună în mod silit încetarea activității infracționale sau să rețină făptuitorul, ori să realizeze alte fapte active. După cum s-a specificat și supra, opunerea de rezistență din partea făptuitorului trebuie să fie violentă, adică acesta trebuie să realizeze niște acțiuni fizice active de împotrivire, iar ignorarea cerințelor persoanelor indicate de a înceta activitatea infracțională nu constituie opunere de rezistență. Numai intervenția în vederea contracarării acțiunilor reprezentanților autorităților, cu aplicarea violenței, se consideră opunere de rezistență violentă în accepțiunea dispoziției art. 287 Cod penal, ceea ce, la caz, iarăși nu s-a realizat.

Prin urmare, analizând declarațiile martorilor date, atît la etapa urmăririi penale, cît și în instanța de judecată, se constată că nici unul din ei nu au declarat că Voloc S. ar fi opus rezistență violentă în momentul reținerii. Totodată, din actele cauzei se constată cu certitudine că Voloc S. a fost immobilizat de către Beșelea Eu. și Osadcii M. și dus la etajul I al Curții Supreme de Justiție, după care a fost reținut de colaboratorii de poliție, însă, despre opunerea violentă a rezistenței nu se menționează nimic.

Față de cele ce preced, urmează să consemnăm că infracțiunea de huliganism, art. 287 Cod penal, trebuie delimitată de alte fapte nepenale, în particular de contravenția din art. 354 Cod contravențional, dat fiind că huliganismul incriminat de norma penală, în afară de prezența acțiunii principale – *încălcarea grosolană a ordinii publice*, presupune și prezența unei acțiuni adiacente – acțiune exprimată, alternativ, în: *aplicarea violenței asupra persoanelor, amenințarea cu aplicarea violenței asupra persoanelor, opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice*.

În cauza deferită judecății, aceste acțiuni adiacente nu au fost comise de inculpat, mai mult că partea acuzării nici nu a prezentat careva probe în vederea susținerii învinuirii date.

Pe cale de consecință, statuăm că art. 287 Cod penal poate fi incriminat, doar dacă făptuitorul nu se limitează la acostarea jignitoare în locurile publice a persoanelor fizice și tulbură ordinea publică, dar pe lîngă aceasta mai recurge și la aplicarea violenței, la amenințarea cu aplicarea violenței sau la opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice. Astfel, doar în acest fel, fapta pe care o comite făptuitorul depășește gradul de pericol social al unei contravenții, atingînd gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Din atare considerente, instanța de recurs conchide asupra faptului că învinuirea imputată inculpatului nu a fost susținută de către procuror în sensul declarat și, tot aici, se impune precizarea că, potrivit art. 325 Cod de procedură penală judecarea cauzei în primă

instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și **numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.**

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit, ținând seama de cele stipulate în dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților, ajunge la concluzia că acțiunile inculpatului Voloc S. urmează a fi încadrate juridic corect în baza art. 354 Cod contravențional, huliganismul nu prea grav, *adică acostarea jignitoare în locuri publice a persoanei fizice, alte acțiuni similare ce încalcă normele morale, tulbură ordinea publică și liniștea persoanei fizice.*

În continuare, ținem să explicăm că linia de demarcare dintre infracțiunea prevăzută de art. 287 Cod penal și contravenția reglementată de art. 354 Cod Contravențional este foarte sensibilă, iar atunci când există careva îndoieli cu privire la calificarea corectă a acțiunilor făptuitorului, instanțele urmează a se ghida de principiu „*in dubio pro reo*”, adică, în alți termeni, se sugerează de tratat îndoielile în favoarea făptuitorului, aplicându-i făptuitorului răspunderea conform normelor contravenționale.

În contextul celor expuse, Colegiul penal lărgit conchide că concluziile la care a ajuns prima instanță, și anume: „... *fapta inculpatului Voloc S., constituind acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, precum și acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, sub aspectul laturii obiective și subiective, întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal*”, sunt incorecte, ținând seama de învinuirea înaintată lui Voloc S., care nu coroborează cu circumstanțele de fapt ale cauzei și cu ansamblul de probe administrate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Astfel, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că procesul penal în baza art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală în cauza privind învinuirea lui Voloc S. în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, urmează a fi încetat pe motiv că fapta comisă de ultimul constituie contravenția prevăzută de art. 354 Cod contravențional.

Totodată, se constată că, la caz, este incident temeiul reglementat de art. 30 Cod contravențional, adică survenirea prescripției pentru tragerea la răspunderea contravențională și înainte de a formula argumentele instanței de recurs privitor la temeiul reglementat de articolul nominalizat, se reiterează că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, una din modalitățile de încălcare a principiului securității raporturilor juridice, constatate de Curte în cazurile moldovenești, a fost ignorarea de către instanțele naționale a termenului de prescripție. Curtea a menționat în nenumărate rânduri că rolul pe care îl au termenele de prescripție este unul foarte important atunci când acestea sunt interpretate în lumina preambulului Convenției, preambul care declară preeminența dreptului ca fiind parte a patrimoniului comun al Statelor contractante.

În acest sens, Curtea Europeană a considerat că nimic nu poate împiedica instanțele naționale de a verifica și aplica termenul de prescripție, dacă acesta este incident cauzei.

În cauza deferită judecării, avînd în vedere că instanța de recurs a statuat asupra încadrării juridice a acțiunilor lui Voloc S. în baza art. 354 Cod contravențional, adică ca huliganism nu prea grav, care se sancționează cu amendă de la 10 la 50 de unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 20 la 60 de ore, urmează a fi aplicate prevederile art. 30 Codul contravențional, care stipulează că termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de 3 luni, care curge de la data săvîrșirii contravenției. Prescripția executării sancțiunii contravenționale este de un an.

Din materialele cauzei se constată că fapta pentru care Voloc S. a fost deferit judecării a fost comisă de acesta la data de 07 martie 2014, astfel din momentul săvîrșirii contravenției a expirat termenul de tragere la răspundere contravențională indicat supra.

În consecință, în speța dată se constată circumstanța prevăzută de art. 30 Cod contravențional, care condiționează tragerea la răspundere a contravenientului.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b), art. 391 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Roman Zadoinov în numele inculpatului Voloc Sergiu, casează total sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 01 iulie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2015 și pronunță o nouă hotărîre prin care:

Se încetează procesul penal în baza art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală în cauza privind învinuirea lui **VOLOC Sergiu Ion** în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta comisă constituie contravenția prevăzută de art. 354 Cod contravențional.

VOLOC Sergiu Ion se liberează de răspundere contravențională conform art. 30 Cod contravențional, în legătură cu expirarea termenului prescripției răspunderii contravenționale.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 26 februarie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

ALERGUȘ Constantin

COVALENCO Elena

MORARU Petru

OPINIE SEPARATĂ

(Conform art. 340 alin.(3) Cod de procedură penală pe cauza penală în privința
lui Voloc Sergiu)

26 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Din actele cauzei rezultă că, conform sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 01 iulie 2015, Voloc Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată pe un termen de probă de 4 ani.

Împotriva sentinței a declarat apel avocatul V.Gașițoi în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința lui S.Voloc.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2015, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de avocatul V.Gașițoi în numele inculpatului, cu menținerea sentinței contestate.

Împotriva sentinței și deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul R.Zadoinov care, fără a invoca vreun temei din cele prevăzute la art.427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Drept motive pentru casarea hotărârilor judecătorești avocatul a invocat că:

- în cadrul examinării cauzei nu a fost cercetată proba CD-DVD-R, adică înregistrările video și audio privind modul în care a acționat S.Voloc în incinta Curții Supreme de Justiție la 07.03.2014, iar prima instanță a demonstrat lipsă de independență și imparțialitate, prin faptul că în sentință nu a indicat declarațiile depline ale martorului V.Sclifos, care sînt importante;

- martorii acuzării sînt angajați ai Curții Supreme de Justiție, aceștia fiind persoane cointeresate în cauza dată, iar prima instanță a respins nefondat demersurile apărării, inculpatul fiind în imposibilitate să demonstreze poziția sa, prin care fapt i-a fost violat dreptul la un proces echitabil;

- inculpatului i s-a stabilit cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea art.287 alin.(1) Cod penal, luînd în considerație antecedentele penale nestinse ale acestuia și greșit au constatat ca fiind circumstanța agravantă, faptul că inculpatul nu s-a căit și nu a conștientizat caracterul ilegal al acțiunilor sale;

- instanța greșit a apreciat că demersul apărării cu privire la efectuarea testului ADN și expertiza ușilor nu este esențial pentru cauză, or doar așa apărarea putea să verifice dacă martorii spun adevărul și dacă sîngele de pe tifonul anexat la materialele cauzei aparține inculpatului;

- instanța a îngădit inculpatului dreptul la un proces contradictoriu, ori inculpatul de sine stătător nu putea să obțină înregistrarea video de la CSJ din ziua de 07.03.2014, iar prin

această înregistrare apărarea a dorit să verifice declarațiile martorilor, să vadă dacă într-adevăr inculpatul a lovit în uși și le-a deteriorat, dacă el este cel ce se exprima cu cuvinte necenzurate și dacă a avut loc vreun conflict;

- instanța de apel eronat a aplicat legea procesuală, nu a examinat nici o probă în cadrul ședințelor de judecată, încălcând principiul contradictorialității și cel al prezumției nevinovăției.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26.01.2016, a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul R.Zadoinov în numele inculpatului, casată total sentința Judecătorei Rîșcani, mun.Chișinău din 01.07.2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21.09.2015 și pronunță o nouă hotărîre, prin care, în baza art.332 alin.(2) Cod de procedură penală, a fost încetat procesul penal în cauza privind învinuirea lui S.Voloc în comiterea infracțiunii prevăzute la art.287 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta comisă constituie contravenția prevăzută de art.354 Cod contravențional.

S.Voloc a fost liberat de răspundere contravențională conform art.30 Cod contravențional, în legătură cu expirarea termenului prescripției răspunderii contravenționale.

Am semnat cu respect decizia menționată, dar nu sînt de acord cu soluția adoptată de majoritatea membrilor Colegiului penal lărgit, expunîndu-mi opinia separată pentru care pledez.

Astfel, analizînd argumentele recursului ordinar declarat de avocatul R.Zadoinov în numele inculpatului, în raport cu actele cauzei, consider că recursul urma a fi respins, cu menținerea hotărîrilor atacate din următoarele motive.

Reieșind din prevederile art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în baza temeiurilor invocate la pct.1)-16) al prezentului articol.

Conform art.424 alin.(2), în raport cu prevederile art.429 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427, recursul urmînd a fi motivat.

În corespundere cu prevederile art.430 alin.(5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art.427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Potrivit recursului, avocatul R.Zadoinov nu a invocat expres nici un temei de drept din cele stipulate în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, care ar fi servit temei de casare a hotărîrilor judecătorești pronunțate în cauză, dar critică modul în care instanța de apel a apreciat circumstanțele și probele cauzei.

Susțin poziția Colegiului penal referitor la netemeinicia motivelor invocate de recurent în recurs, ce țin de starea de fapt a cauzei, și anume că în cadrul examinării cauzei nu a fost cercetată proba CD-DVD-R, adică înregistrările video și audio privind modul în care a acționat S.Voloc în incinta Curții Supreme de Justiție la 07.03.2014, deoarece acest argument se combate prin procesul-verbal al ședinței de judecată, din care rezultă că instanța a vizualizat SD cu înregistrările video și audio din 07.03.2014, care a fost anexat la materialele cauzei (f.d.181); că instanța de apel nu a examinat nici o probă în cadrul

ședințelor de judecată, încălcând principiul contradictorialității și cel al prezumției nevinovăției, deoarece nu corespund realității, dat fiind că potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel, instanța a verificat și cercetat declarațiile martorilor, procesele-verbale de cercetare la fața locului, de examinare a suportului electronic de tip SD-DVD-R din 26.03.2014, inclusiv și alte probe, care au fost solicitate de a fi cercetate atât de partea apărării, cât și de partea acuzării (f.d.211) și altele, asupra cărora instanța de recurs s-a pronunțat argumentat și detaliat în hotărârea adoptată.

Totodată, nu consider relevant motivul din decizia instanței de recurs, cu referire la faptul că învinuirea înaintată lui S.Voloc este neclară, incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate, și contrară prevederilor art.281 alin.(2) Cod de procedură penală, dat fiind că din învinuire clar rezultă că S.Voloc este învinuit de comiterea în incinta Curții Supreme de Justiție situată pe str.Petru Rareș 18, mun.Chișinău, a unui act de huliganism, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.

Mai mult, S.Voloc nici la o etapă a procesului penal nu a invocat că lui nu-i este clară învinuirea, dimpotrivă, în instanța de fond inculpatul a indicat că „învinuirea adusă mie îmi este clară” (f.d.131). Astfel, se constată că instanța de recurs a ieșit din limitele motivelor invocate în recursul avocatului, expunându-se din oficiu în favoarea părții apărării.

Prin urmare, împrejurările enunțate denotă că recursul declarat de avocatul R.Zadoinov nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu era competentă să completeze din oficiu recursul ordinar cu circumstanțe în fapt și în drept. Or, conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța nu este organ de urmărire penală și nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării.

Astfel, în cauză nu a fost admisă eroarea de drept prevăzută în art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, la care face trimitere instanța de recurs, acțiunile inculpatului fiind corect încadrate în baza art.287 alin.(1) Cod penal.

Consider soluția adoptată de către prima instanță și cea de apel referitor la vinovăția inculpatului S.Voloc în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal corecte, legale și întemeiate.

În baza celor expuse, exprim dezacordul cu majoritatea completului de judecată, pronunțându-mă pentru soluția prevăzută de art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, conform căreia recursul ordinar declarat de avocat în numele inculpatului urma a fi respins, cu menținerea hotărârilor atacate.

În temeiul art.339 alin.(7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată.

**Judecător al Colegiului penal
al Curții Supreme de Justiție**

COVALENCO Elena